

VREDE

Langs de prachtig sneeuw witte stranden op Aruba dansen de pelikanen hun lucht ballet. Soms scheren ze in een rechte streep vlak boven het wateroppervlak. Regelmatig verandert hun richting. Ze lijken lomp en zwaar, maar al snel leer ik, dat als hun vlucht omhoog gaat, ze zich op het hoogste punt sierlijk omdraaien. Tijd om snel een foto te nemen. Want daarna storten ze zich in hoog tempo, als gestroomlijnde diepzeeduikers, naar beneden. Meestal wordt hun duikvlucht bekroond met een visje. Soms vliegen de pelikanen samen en lijkt hun vlucht op een soort siamees luchtspel. Beide vogels doen gelijktijdig precies hetzelfde. Er is 1 pelikaan waarbij onafscheidelijk een meeuw vliegt, dag in dag uit. Alsof ze de beste maatjes zijn.... of toch niet? Twee totaal verschillende vogels, met diverse vlieg stijlen. Een pracht gezicht, soms aandoenlijk. En dat alles speelt zich af boven een azuur-/ocean blauwe Caribische zee, tegen een prachtige hemels blauwe lucht met witte (stapel)wolken..... Genieten geblazen.

Want ja, ik ben hier om te genieten, maar vooral ook om uit te rusten van twee jaar strijd. Moeilijke jaren met spanning rond de ouders, een verhuizing, ziekenhuis onderzoeken, (bot)scans, een zware operatie en nu een hormonenkuur in verband met de uitgezaaide kanker. 2 Jaar geleden schreef ik er ook over. De kanker was terug. In diezelfde tijd viel mijn vader, die mijn moeder met Alzheimer verzorgde. Hij brak zijn heup en kreeg na de operatie een hersenbloeding. Nu 2 jaar later zijn we er alle drie nog. Mijn ouders wonen niet meer thuis, maar in een verzorgingscentrum. Mijn vader (bijna 87) kan weer spreken en lopen. Mijn moeder (bijna 86) geniet van veel. Maar het waren 2 jaren om niet snel te vergeten.

Het waren ook jaren waarin er veel liefde was. Mensen die mee leefden. Mensen die met hun gebeden heel dichtbij waren en kwamen. Mensen die een kaarsje voor ons brandden. Wat is dat een grote steun, in een moeilijke tijd. In een tijd, waarin je soms zelf niet meer weet hoe of wat je mag bidden. Op momenten dat je helemaal niet meer bidden kan.

Er kwamen mensen langs, die samen met mij, gewoon thuis op het balkonnetje, de handen vouwden om heel gewoon alles tegen onze Schepper te vertellen. Die de moeiten en zorgen heel open benoemden. En die tegelijk aan Hem vroegen om te blijven zorgen, hoe de ontwikkelingen ook zouden worden. Dat is mooi, je voelt je verbonden, met God met je medemensen. Je voelt je gesterkt en gerust. Het maakt niet meer uit wat de toekomst zal brengen, omdat je weet dat Gods Vaderhand bij je is om je te dragen en te beschermen. Je mag weten dat je in de hand bent van Hem die van mensen houdt. Van Hem die vergeeft wat je verkeerd deed in je leven.

En nu mag ik schrijven dat, al waren het moeilijke jaren, ik God voor deze tijd dank. Ik dank Hem dat ik precies in die tijd de mooie taak als Dichter-bij-Raalte had, wat veel afleiding gaf. Ik dank Hem voor zijn liefde en trouw en voor de vele meelevende mensen die Hij op mijn pad bracht. Ik dank Hem dat ik mag weten dat Hij er voor mij is, ook in de toekomst. Van harte wens ik iedereen deze 'harte-vrede' toe, in voor- en tegenspoed.

Benne Solinger, reageren kan via www.beninbeeld.nl